

β) η σχετική εθνική νομοθεσία για την προστασία και ασφάλεια των δεδομένων που διατηρούνται ορίζει τεχνικές προϋποθέσεις και όρους, τα οποία όμως όροι και προϋποθέσεις δεν έχουν εναρμονιστεί στο επίπεδο της Ε.Ε.;

- 17) Εάν η απάντηση σε τουλάχιστον ένα από τα παραπάνω είναι καταφατική, πρέπει το εθνικό δικαστήριο σύμφωνα με το δικαιο της Ε.Ε. να μην εφαρμόσει το εθνικό μέτρο ενσωμάτωσης της ακυρωθείσας από το Δ.Ε.Ε. οδηγίας 2006/24/ΕΚ ως αντίθετο προς την εγκαθίδρυση και λειτουργία της εσωτερικής αγοράς και συνακόλουθα να μην λάβει υπόψη του τα δεδομένα που διατηρούνται και στα οποία αποκτάται πρόσβαση με βάση την οδηγία 2006/24/ΕΚ ή την εθνική νομοθεσία κατά το άρθρο 15 παρ. 1 της οδηγίας 2002/58/ΕΚ:

(¹) Οδηγία 2006/24/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2006, για τη διατήρηση δεδομένων που παράγονται ή υποβάλλονται σε επεξεργασία σε συνάρτηση με την παροχή διαθεσίμων στο κοινό υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών ή δημοσίων δικτύων επικοινωνιών και για την τροποποίηση της οδηγίας 2002/58/ΕΚ (ΕΕ 2006 L 105, σ. 54).

(²) ΕΥ:C:2014:238

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Oberlandesgericht Innsbruck (Αυστρία) στις
7 Σεπτεμβρίου 2016 — Georg Stollwitzer κατά ÖBB Personenverkehr AG**

(Υπόθεση C-482/16)

(2016/C 428/11)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Oberlandesgericht Innsbruck

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εκκαλών: Georg Stollwitzer

Εφεσίβλητη: ÖBB Personenverkehr AG

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχουν οι διατάξεις του δικαίου της Ένωσης, όπως ισχύουν σήμερα, και ειδικότερα η γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης περί ίσης μεταχείρισης, η γενική αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ηλικίας κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 3, ΣΕΕ και του άρθρου 21 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η απαγόρευση διακρίσεων στο πλαίσιο της κατ' άρθρο 45 ΣΛΕΕ ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων και η οδηγία 2000/78/ΕΚ του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2000, για τη διαμόρφωση γενικού πλαισίου για την ίση μεταχείριση στην απασχόληση και την εργασία (¹), την έννοια ότι αντιτίθενται σε εθνική ρύθμιση, όπως η επίδικη στην υπόθεση της κύριας δίκης, η οποία, προκειμένου να άρει διάκριση λόγω ηλικίας που διαπιστώθηκε από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης με την απόφαση *Gotthard Starjakob* (²) [ήτοι τη μη προσμέτρηση των προγενέστερων της συμπληρώσεως του 18ου έτους της ηλικίας περιόδων προϋπηρεσίας των υπαλλήλων των αυστριακών ομοσπονδιακών σιδηροδρόμων (στο εξής: ÖBB)], προσμετρά μεν τις προγενέστερες του 18ου έτους της ηλικίας περιόδους προϋπηρεσίας για μικρό ποσοστό των υπαλλήλων των ÖBB οι οποίοι υφίσταντο διάκριση βάσει της προϊσχύσας ρυθμίσεως (αλλά μόνον τις περιόδους προϋπηρεσίας που έχουν από ουσιαστικής απόψεως πραγματοποιηθεί στους ÖBB και σε παρεμφερείς δημόσιες επιχειρήσεις σιδηροδρομικών υποδομών και/ή σιδηροδρομικών μεταφορών που είναι εγκατεστημένες στην ΕΕ, στον ΕΟΧ και στις χώρες που συνδέονται με την ΕΕ με συμφωνίες συνδέσεως και/ή με συμφωνίες ελεύθερης κυκλοφορίας), πλην όμως για το μεγαλύτερο ποσοστό των υπαλλήλων των ÖBB οι οποίοι υφίσταντο αρχικώς διάκριση δεν προσμετρά καμία άλλη προγενέστερη του 18ου έτους της ηλικίας περίοδο προϋπηρεσίας και ιδίως δεν προσμετρά ούτε τις περιόδους εκείνες που παρέχουν στους εν λόγω υπαλλήλους των ÖBB τη δυνατότητα να εκπληρούν καλύτερα τα καθήκοντά τους, όπως επί παραδείγματι τις περιόδους προϋπηρεσίας σε ιδιωτικές και σε άλλες δημόσιες επιχειρήσεις μεταφορών και/ή υποδομών, οι οποίες κατασκευάζουν, πωλούν ή συντηρούν υποδομές που χρησιμοποιεί ο εργοδότης (τροχιοδρομικά οχήματα, σιδηροτροχιές, αγωγούς, ηλεκτρικές και ηλεκτρολογικές εγκαταστάσεις, εγκαταστάσεις ελέγχου κυκλοφορίας, σιδηροδρομικούς σταθμούς κ.λπ.), ή σε παρεμφερείς επιχειρήσεις, με αποτέλεσμα στην πραγματικότητα να παγιώνει την άνιση μεταχείριση λόγω ηλικίας της συντριπτικής πλειοψηφίας των υπαλλήλων των ÖBB τους οποίους καταλάμβαναν οι διακρίσεις που ενείχε η προϊσχύσασα ρύθμιση;

- 2) Σε περίπτωση που κράτος μέλος, το οποίο είναι ο μοναδικός ιδιοκτήτης επιχειρήσεως σιδηροδρομικών μεταφορών και εν τοις πράγμασι εργοδότης των υπαλλήλων που απασχολούνται στην επιχείρηση αυτή, επιχειρεί για αμιγώς δημοσιονομικούς λόγους, μέσω νομοθετικών τροποποιήσεων που θέσπισε το 2011 και το 2015 με αναδρομική ισχύ, να αποσβέσει τις εδραζόμενες στο δίκαιο της Ένωσης απαιτήσεις των υπαλλήλων αυτών για αναδρομική καταβολή αποδοχών λόγω διαπιστωθείσας από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης με διάφορες αποφάσεις (*David Hütter*⁽³⁾), (*Siegfried Pohl*⁽⁴⁾), (*Gotthard Starjakob*) δυσμενούς διακρίσεως, μεταξύ άλλων, λόγω ηλικίας, της οποίας η συνδρομή διαπιστώθηκε επίσης με διάφορες αποφάσεις εθνικών δικαστηρίων, συμπεριλαμβανομένου του Oberster Gerichtshof [ανωτάτου δικαστηρίου, Αυστρία] (8 ObA 11/15y), πληροί η συμπεριφορά αυτή τις προϋποθέσεις που έχουν καθοριστεί στη νομολογία του Δικαστηρίου για τη στοιχειοθέτηση ευθύνης του ως άνω κράτους μέλους βάσει του δικαίου της Ένωσης και ειδικότερα την προϋπόθεση της κατάφωρης παραβάσεως του δικαίου της Ένωσης, ήτοι, ενδεχομένως, του άρθρου 2, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, της οδηγίας 2000/78/EK, όπως έχουν ερμηνευθεί με διάφορες αποφάσεις του Δικαστηρίου (*David Hütter*, *Siegfried Pohl*, *Gotthard Starjakob*);

⁽¹⁾ Οδηγία 2000/78/EK του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2000, για τη διαμόρφωση γενικού πλαισίου για την ίση μεταχείριση στην απασχόληση και την εργασία, ΕΕ L 303, σ. 16.

⁽²⁾ Απόφαση C-417/13, ECLI:EU:C:2015:38.

⁽³⁾ Απόφαση C-88/08, ECLI:EU:C:2009:381.

⁽⁴⁾ Απόφαση C-429/12, ECLI:EU:C:2014:12.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε ο Giudice di pace di Taranto (Ιταλία) στις 8 Σεπτεμβρίου 2016 — Ποινική δίκη κατά Antonio Semeraro

(Υπόθεση C-484/16)

(2016/C 428/12)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Giudice di pace di Taranto

Ποινική δίκη ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατά

Antonio Semeraro

Προδικαστικό ερώτημα

Προσक्रούει στην οδηγία 2012/29/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2012, για τη θέσπιση ελάχιστων προτύπων σχετικά με τα δικαιώματα, την υποστήριξη και την προστασία θυμάτων της εγκληματικότητας και για την αντικατάσταση της απόφασης-πλαισίου 2001/220/ΔΕΥ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, η οποία μεταφέρθηκε στην ιταλική έννομη τάξη με το decreto legislativo (νομοθετικό διάταγμα) 212 της 15ης Δεκεμβρίου 2015 (G.U. [Επίσημη Εφημερίδα της Ιταλικής Δημοκρατίας] Serie Generale [Γενική Σειρά] αριθ. 3 της 5.1.2016), και ιδίως στις αιτιολογικές σκέψεις 9, 66 και 67, καθώς και στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο α', αυτής, λαμβανομένων υπόψη του άρθρου 83 ΣΛΕΕ και των άρθρων 2 και 3 του ιταλικού Συντάγματος, καθώς και των άρθρων 49, 51, 53 και 54 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η κατάργηση του τυποποιούμενου στο άρθρο 594 του ποινικού κώδικα εγκλήματος, η οποία επήλθε με τα άρθρα [1] επ. του νομοθετικού διατάγματος 7 της 15ης Ιανουαρίου 2016;

⁽¹⁾ ΕΕ L 315, σ. 57.

Αναίρεση που άσκησε στις 11 Σεπτεμβρίου 2016 η Telefónica S.A. κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) στις 28 Ιουνίου 2016 στην υπόθεση T-216/13, Telefónica κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-487/16 P)

(2016/C 428/13)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Ανααιρεσέουσα: Telefónica S.A. (εκπρόσωποι: J. Folguera Crespo και P. Vidal Martínez, δικηγόροι)